

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۴/۰۵/۰۹

نعمان دوست

د پوهنتون خاطرې

(۲۱)

د پوهنتون خاطرې

نعمان دوست

په مرکزي لیلیه کې مو یوه ډله محصلان د محتسبینو په نوم ول. احتساب نه و، سمه ریشخندي وه. ریشخندي دا وه چې دوی به ډیری د جومات په لومړي صف کې ولاړ ول او چې کله به امام سلام وگرځاوه نو رامنډې به یې کړې، د خلکو پر اوږو به یې لاسونه ایښودل، څوک به یې له زنگونو سره لگیدل او څوک له قدمونو سره. له جوماته به ووتل او په بلاکونو به ور ننوتل. اتاق په اتاق به گرځیدل او د هغو محصلانو نومونه به یې لیکل چې جمعې ته به نه و تللي.

لومونځ خو ټولو کاوه او په وخت یې کاوه؛ خو کله نا کله به جمعې ته لږ ناوخته شو. له دې محتسبینو سره به ځینې وخت محصلانو جنجال هم کاوه. په یو سهار خو د انجینیري پوهنځي یو محصل ورته غوسه شوی او ویلي یې و: زه مې پلار دلته د انجینیري سبقونو ته رالیرلی يم، جمعه مې خپل کلي هم کولای شوه! مور ته یې کوچیني میاشتنی کارتونه راګول. دې سپینو کاغذي او څلور کنجه کارتونو به ۳۰ ځانې درلودې او هر وخت چې به مو ډوډۍ وخوره؛ نو یوه ځانه به ټیک مارک(په نښه) شوه، د دې کارت لړل ځکه اړین ول چې وپیژندل شي سړی محصل دی، لیلیه کې دی او د ډوډۍ مستحق دی. دا کارتونه به مور چپرکت کې سرته ایښي ول او د ډوډۍ خوړلو وخت کې به مو ځان سره وړل.

لومړیو کې خو چې به محتسبین اتاق ته راننوتل، له جمعې څخه د پاتې شویوکسانو د نومونو پوښتنه به یې کوله. خو ځینو به داسې نومونه ورکړل چې بیخي به لیلیه کې نه ول. چې دا تخنیک رسوا شو؛ نو بیا یې هماغه کارت کاته، هلته د هر محصل نوم لیکل شوی و.

په هغه میاشت درې څلور ځلي د سهار له جمعې پاتې شوم؛ خو خدای دې راته معافي وکړي، د یو بل اتاقي کارت مې ورکاوه او د هغه نوم د تارک الجماعت په توګه ثبتیده.

دې محصل کوم بُرس ته امتحان هم ورکړی و. په هغه مازیګر چې جومات ته لاړم، د اوداسه ځایونو کې پر دیوال یو کاغذ سرپیش شوی و. دا د لیست خپرولو آغاز و. پاس سر کې یې په غټو تورو دا آیت شریف لیکل شوی و: (فاعتبروا یا أولی الألباب) او بیا د هغو کسانو نومونه لیکل شوي ول چې سهار جمعه کې یې غیر حاضري درلوده. په دې کې د هغه بې چاره اتاقي نوم هم و چې جمعه کې به حاضر و؛ خو ما یې کارت د خپل کارت په توګه کارولی و. د ده د نوم په لیدلو مې هم وځنډل او هم خپه شوم.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

چي له ماسخوتن ډوډۍ اتاق ته راستانه شوو، هغه ملگري ته مي ويل: وا هلکه کوم خارجي برس ته خو دي امتحان نه دی ورکړی؟ هلک رانيغ شو: ولي نه، څه خبره ده؟ ما ويل يو ليست کې مي ستا نوم وليده؛ خو نور ورته سم متوجه نشوم، لکه چي بريالی شوی يي. هلک خوشحاله شو او ژر يي د ليست پوښتنه وکړه. ادرس مي ورکړ، چي بيرته راستون شو خبره ورسره نه کيده. څه چي يي په خوله راتلل ويل يي او بيا نور هم غوسه شو: که دا نفر مي گير کړ يا د تاسي ټولو مخ کې ځان پرې بنه وهم او يا به د هغه سابه په مالگه کړم.

ما ويل خير ده، حوصله کوه. انسان له سهوي سره دی، چا به سهوه کي دا کار کړی وي. هلک رانيغ شو: دا سهوه به همداسي وي؟ دي بي لمانځه به کرار خوبونه وهل او نوم يي زما ورکاوه.